

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce : T. S.
t. č. bytem X
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2018, č.j.: MV-9909-2/OAM-2018,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 29. ledna 2018, č.j.: MV-9909-2/OAM-2018 žalované Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se správní řízení podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu zastavuje. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce dne 19.1.2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, aniž by tuto žádost nějak odůvodnil. Tato žádost je již třetí v pořadí, neboť poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje

republiky dne 8.1.2015, přičemž mu mezinárodní ochrana v tomto řízení udělena nebyla. Podruhé zažádal žalobce o mezinárodní ochranu dne 24.10.2016 a tato žádost byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná. V rámci těchto předchozích správních řízení uváděl žalobce jako důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany snahu legalizovat si pobyt na území České republiky a nechtít vrátit se na Ukrajinu, kde již nikoho a nic nemá a obává se možných výhrůžek ze strany věřitelů, kterým nebyl schopen splácet své dluhy. Odkázal také na své zdravotní potíže spočívající v problémech s křečovými žilami. Protože žalobce v nynější opakované žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky nepoukázal na žádné nové skutečnosti a na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a žalovaný zároveň rovněž takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, žalovaný podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu řízení zastavil.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, v níž žalovanému vytýkal, že se nezabýval tím, zda nedošlo ve vlasti žalobce k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6.12.2012, podle něhož odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalobce právě otázku, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi jeho původu, žalovaný nijak „netematizoval“ a očividně ji nerespektoval. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného usnesení žalovaného ze dne 29.1.2018, č.j. MV-9909-2/OAM-2018 a z předložené fotokopie správního spisu žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8.1.2015. V rámci řízení o této žádosti uvedl, že Ukrajinu poprvé opustil v roce 1997 a naposledy roku 2000, protože chtěl změnit svůj život a protože si půjčil peníze od soukromých osob, které nemohl splácet a věřitelé mu vyhrožovali. Nemá se kam vrátit a na Ukrajině by nepřežil. Neměl by tam kde a za co žít a nikdo by mu nepomohl, věřitelé by po něm chtěli peníze. O této žádosti žalovaný rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Žalovaný tehdy hodnotil žalobcovu žádost jako zřejmou snahu o legalizaci pobytu v České republice. Podle evidenční karty k této žádosti žalobce proti uvedenému

rozhodnutí podal žalobu, která byla Krajským soudem v Praze dne 17.6.2016 zamítnuta a jeho kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost dne 14.9.2016. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce pak podal dne 24.10.2016, kdy v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že do České republiky přijel v roce 1997, na Ukrajině měl velké problémy, začal tam podnikat a dostal na podnikání úvěr. Podnik mu posléze zabrali a řekli, že dluží velké peníze. Vyhrožovali jemu a jeho blízkým. V roce 2000 se tam pokusil vrátit, bylo to však ještě horší, neboť ti lidé byli tehdy u moci a pořád po něm chtěli to stejné. Odjel proto opět do České republiky a už se na Ukrajinu nevrátil. Nikoho tam nemá. Dodal, že byl na lékařské prohlídce, kde mu sdělili, že má jít na operaci s křečovými žilami. Další důvody žádosti žalobce nemá. Rozhodnutím ze dne 7.3.2017 žalovaný řízení o této žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) téhož zákona. V rámci řízení o této žádosti byl žalobce podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 10.2.2017 seznámen mimo jiné s informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016, s informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 17283/2016-LPTP ze dne 25.7.2016, z informací Úřadu vysoké komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 – posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, se zprávou vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9.12.2016, s výroční zprávou Human Rights Watch 2016 – Ukrajina ze dne 27.1.2016, se zprávou Freedom House Ukrajina ze dne 27.1.2016, s výroční zprávou Amnesty International 2015/2016 – Ukrajina ze dne 24.2.2016, se zprávou MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2015 ze dne 13.4.2016, s informací Ministerstva vnitra Velké Británie – Ukrajina, Krym, Doněck a Luhansk z ledna 2016 a s výnosem prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26.9.2016. Podle tohoto protokolu žalobce uvedl, že se s obsahem těchto informací nechce seznámit, neboť situaci na Ukrajině sleduje průběžně prostřednictvím internetu a informace tedy má a zároveň uvedl, že žádné nové další podklady na doplnění pro rozhodnutí žalovaného nemá. Na otázku, zda chce ještě uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany odpověděl, že nemá nic dalšího, co by mohl uvést. Podle evidenční karty týkající se tohoto druhého řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal proti usnesení o zastavení řízení ze dne 7.3.2017 žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové s návrhem na přiznání odkladného účinku této žalobě. O této žalobě Krajský soud v Hradci Králové doposud nerozhodl, avšak žalobě žalobce nepřiznal odkladný účinek.

6. Nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany, jakožto v pořadí třetí, podal žalobce dne 19.1.2018. Na formuláři této žádosti, kterou žalobce vlastnoručně podepsal, je toliko uvedeno, že „žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice“ bez uvedení jediného důvodu této žádosti. Součástí správního spisu, jak dále krajský soud zjistil, je i oznámení zahájení správního řízení ze dne 4.1.2018, které vydala Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Pardubice, ve věci správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, zákona č. 326/1999 Sb. a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 téhož zákona.

7. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, se pro účely tohoto zákona rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná

toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. § a), b), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

8. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení zastaví.
9. Jediným žalobním bodem směřujícím proti napadenému rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení podle shora citovaného zákonného ustanovení bylo tedy to, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K této žalobní námitce musí krajský soud především konstatovat, že žalobce ani v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19.1.2018, ani v žalobě samotné neuvedl jedinou skutečnost či důvod, který by bylo možno posoudit jako zásadní změnu situace v zemi jeho původu od doby předchozího správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobce nejenže že neuvedl žádné další azylově relevantní důvody oproti předchozím správním řízením, ani nepoukázal na žádnou podstatnou změnu týkající se vývoje poměrů na Ukrajině, oproti stavu, kdy bylo rozhodováno o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konečně není možno souhlasit se žalobním tvrzením, že napadené rozhodnutí trpí „naprostou absencí vyjádření se k eventuálním změnám v zemi původu“, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, byť stručně, ale jasně uvedl, že neshledal žádné okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování či nebezpečí vážné újmy. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že žalovaný nedospěl ke zjištění žádné podstatné změny poměrů na Ukrajině od doby, kdy rozhodoval o druhé žádosti žalobce, a kdy vycházel ze stále aktuálních shora citovaných zpráv o poměrech a dodržování lidských práv na Ukrajině.
10. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 20.3.2018

JUDr. Petr Indráček

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje